

Arrest

nr. 115 890 van 18 december 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Pieters-Leeuw weigerde op 13 juni 2012 het voorgenomen huwelijk van verzoekster en A.F., een man met de Belgische nationaliteit, te voltrekken. Tegen deze beslissing werd een beroep ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

1.2. Op 5 september 2012 legden verzoekster en A.F. een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Pieters-Leeuw.

1.3. De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, zetelend zoals in kortgeding, verwierp op 4 december 2012 het beroep dat verzoekster en A.F. instelden tegen de beslissing waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde om hen in de echt te verbinden. Verzoekster en A.F. tekenden hoger beroep aan tegen dit vonnis.

1.4. Op 4 maart 2013 diende verzoekster, in functie van haar relatie met A.F., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 augustus 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 6 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.03.2013 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner[s] moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Op 13.06.2012 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag van betrokkenen.

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid iuncto artikel 40ter en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van het fair playbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de informatieplicht, van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de (materiële) motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing is genomen op basis van foutieve gegevens. Zij licht toe dat verweerder verkeerdelijk voorhoudt dat zij niet in beroep ging tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om haar geplande huwelijk met A.F. te voltrekken en dat deze beslissing dus *“kracht van gewijsde heeft gekregen”*. Zij stelt dat verweerder zich *“op een hypothese baseert die niet afgeleid kan worden uit het dossier zoals het [hem] in kennis werd gebracht”*.

2.2. De Raad stelt vast dat verweerder in voorliggende zaak de aanvraag van verzoekster om, op basis van haar geregistreerd partnerschap met een Belgisch onderdaan, tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft geweigerd door erop te wijzen dat zij niet voldoet aan één van de hiertoe gestelde voorwaarden. Hij heeft hierbij geduoid dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, f iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegestaan indien de vreemdeling die aanspraak maakt op dit recht op verblijf of de partner van deze vreemdeling, in functie van wie betrokken vreemdeling zijn aanspraak laat gelden, het voorwerp uitmaakt van *“een beslissing [die] werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen”*. Daarnaast heeft hij gesteld dat een ambtenaar van de burgerlijke stand op 13 juni 2012 weigerde verzoeksters huwelijk met haar Belgische partner te voltrekken en dat *“uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering”* en deze beslissing derhalve *“kracht van gewijsde [heeft] verkregen”*.

Het standpunt van verweerder dat *“uit het dossier blijkt”* dat verzoekster geen beroepsprocedure opstartte tegen de door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Sint-Pieters-Leeuw op 13 juni 2012 genomen beslissing tot weigering om haar huwelijk met A.F. te voltrekken vindt evenwel geen steun in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier. In dit dossier kan slechts een schrijven van de raadsman van verzoekster worden teruggevonden waarin deze het volgende stelt: *“tot op heden is er ook geen beslissing in kracht van gewijsde op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek”*. De determinerende overweging in de bestreden beslissing heeft bijgevolg geen feitelijke basis. Verzoekster – die blijkens de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt, hoger beroep aantekende tegen een vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 4 december 2012 waarbij haar beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand werd verworpen – kan dan ook worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op foutieve gegevens.

Door in zijn nota met opmerkingen uiteen te zetten dat verzoekster naliet een stuk aan te brengen waarin melding wordt gemaakt *“van een beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand”* of *“van het vonnis van 4.12.2012 [en] van het beroep hiertegen”* bevestigt verweerder slechts dat hij geen kennis had van bepaalde door verzoekster ingestelde procedures en dat bijgevolg geenszins *“uit het dossier blijkt”* dat verzoekster en haar partner *“niet in beroep gingen”* en dus niet met zekerheid kon worden gesteld dat beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand *“bijgevolg kracht van gewijsde [heeft] gekregen”*.

De Raad kan slechts concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en gebaseerd is op een motief dat geen steun vindt in het administratief dossier.

Verzoekster heeft een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd leidt in voorliggende zaak tevens tot de conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen en dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft immers tot gevolg dat verzoekster, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag, kan beschikken over een attest van immatriculatie en verweerder dus niet kan voorhouden dat haar legaal verblijf is verstreken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK